

ဝိဇ္ဇာဒယ

ဝိဇ္ဇာ - ဥဒယတိ - ဧတ္ထာတိ

ဝိဇ္ဇာ ဒယော

ဝိဇ္ဇာ - အတတိ၊ အသိ၊ ဉာဏ်ပညာသည်

ဧတ္ထာ - ဤနေရာ(ဤကျောင်းတိုက်)၌

အတ္ထိ - ရှိ၏

ဣတိတသ္မာ - ထို့ကြောင့်

ဝိဇ္ဇာ ဒယော - ဝိဇ္ဇာဒယမည်၏။

သဗ္ဗဒိန္နံ ဓမ္မဒိန္နံ ဇိနာတိ

အလှူတကား အလှူတွင် တရားအလှူသည်

အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

သာသနာပြုအဖွဲ့ (ဓနောပူ)

ဤစာအုပ်ခွေဒါနအလှူရှင်
ကိုကျော်ဇောစင်+မယုသင်းချို
မိသားစု(စင်္ကာပူ)

ဓမ္မဒိန္နံ

ကလေးနှင့်ကမ္မဋ္ဌာန်း

အရှင် သီရိဓမ္မ

(ဝိဇ္ဇာဒယ သဲအင်းဓမ္မရိပ်သာ)

ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဦးသီရိဓမ္မ

ဟောကြားထားတော်မူခဲ့သော

ကလေးနှင့်ကမ္မဋ္ဌာန်း

တရားတော်

(ပထမအကြိမ်)

ယုသင်းချို

ရေးသားပူဇော်သည်။

ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၁၇။

ဝိဇ္ဇောဒယ

ဝိဇ္ဇာ - ဥဒယတိ - ဧတ္တာတိ

ဝိဇ္ဇောဒယော

ဝိဇ္ဇာ ... အတတ် ၊ အသိ ၊ ဉာဏ်ပညာ သည်

ဧတ္တာ ... ဤနေရာ (ဤကျောင်းတိုက်) ၌

အတ္ထိ ... ရှိ၏

ဣတိတသ္မာ ... ထို့ကြောင့်

ဝိဇ္ဇောဒယော ... ဝိဇ္ဇောဒယ ... မည်၏။

ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ

ရွှေတံခါး အပိုင်း (၂) ပြည်မြို့။

မေတ္တာပို့ နှင့် ဆုတောင်း

ရှေးဦးစွာ ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊
သံဃာ ရတနာ၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ကို
အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်အုပ်မိုး၍
ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမျှော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ ပါ၏
အရှင်ဘုရား။

သတ္တဝါခပ်သိမ်း ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်ကင်းရန်
စိတ်မျှော် ဖောင်တော်မဂ္ဂင်သို့ တင်ဆောင်ပြီး
နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့ ပို့ဆောင်တော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရားအား ဦးထိပ်ပန်ဆင်၍ ကျေးဇူးတော်ရှင်
ပြည်မြို့၊ ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ
ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးသီရိဓမ္မရိပ်သာ
ဟောကြားတော် မူသော တရားတော်ကို

ကလေးသူငယ် ယောဂီ သူတော်ကောင်းများ
အသိဉာဏ်အားဖြင့် သဘော ပေါက်နားလည်
လွယ်အောင်၊ ခန္ဓာအားဖြင့် ကျင့်ရ
လွယ်ကူအောင် စီရင်အပ်သော ဤတရား
တော်မြတ်အား မျှဝေရင်းဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာကို ပူဇော်ပါသည်။

ကလေးသူငယ် ယောဂီသူတော်ကောင်း
အပေါင်းတို့ ဤတရားတော်မြတ်ကို ရိုသေစွာဖြင့်
ခန္ဓာဉာဏ်စိုက် မှတ်သား ကြကုန်လော့...
ခန္ဓာဉာဏ်စိုက် ပွားများ အားထုတ်ကြကုန်
လော့...
သာသနာပြုအဖွဲ့ (ဓနိကဗုဒ္ဓ)

ဤသို့ ရိုသေစွာ နာယူမှတ်သား ပွားများ
အားထုတ် ကြရသော ဓမ္မသဝနစေတနာ တို့၏
အစွမ်းအာနုဘော် တို့ကြောင့် ယောဂီသူတော်

ကောင်း အပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်အန္တရာယ်
ဟူသမျှတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြ၊ ဝေးကွာ
ကြ၍ မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင်
ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြသည်ဖြစ်၍
ဝိပဿနာ ဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် တို့ဖြင့်
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာ
ချမ်းသာမြတ်ကို လျှင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍
မျက်မှောက် ပြုနိုင်ကြပါစေသတည်း။

သာဓု. . . သာဓု. . . သာဓု. . . ပါဘုရား။

သာသနာပြုအဖွဲ့ (စင်္ကာပူ)

သက်နောင်စော
ဝိဇ္ဇေဒယသဲအင်းဓမ္မရိပ်သာ
သာသနာပြုအဖွဲ့(စင်္ကာပူ)

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ့ မျိုးဆက် သစ် ရင်သွေးငယ်၊ သားရတနာ၊ သမီးရတနာ လေးများ ဖြစ်ကြသော ကိုရင်လေးများ၊ သီလရှင် ဆရာလေး များနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော် ကောင်း၊ အမျိုးကောင်း များ၏ ရင်သွေးငယ်များ သာသနာ့ ဘောင်တွင် ပျော်ရွှင်မွေ့လျော်စွာဖြင့် သာသနာ့ အမွေဆက်ခံ ယူနိုင်စေရန် ၎င်း၊ မိမိတို့၏ သားရတနာ၊ သမီးရတနာလေးများ ကလေးသဘာဝအတိုင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာဖြင့် တရားရှာလိုစိတ် မြှင့်တင်ပေးရန် ၎င်း၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်စွမ်း ထက်မြက်ကာ ဤဝိပဿနာ အကျင့်တရား

များအား ကိုယ်တိုင်သိရှိလေ့လာ လိုစိတ်
ထက်သန်စေရန်၎င်း၊ သဒ္ဓါ တရားရှိသော
ရဟန်းသာမဏေများနှင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား
ထားရှိခဲ့သော သာသနာတော်ကြီးကို စစ်မှန်သော
အသိဉာဏ်ဖြင့် အဝွန်ရည်တည်တံ့ ခိုင်မြဲ
စေအောင် ပြုစု စောင့်ရှောက်နိုင်ရန်အတွက်
ဤစာအုပ်က တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အထောက်
အကူဖြစ်စေနိုင်မည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီး ရေးသား
ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ရေးသားပူဇော်ရာ၌ ဓမ္မမာမက
ကလျာဏ နွယ်ဝင် ပညာရှိသူတော်စင်တို့သည်
မိမိတို့လိုမည်ထင်သည့် အချက်များကို ဖြည့်စွက်
လျက်၊ ပိုသည်ထင်သည့် အချက်များကို ထုတ်နုတ်
ပြင်ဆင်လျက် ဖတ်ရှုကြပါရန် တောင်းပန်

အပ်ပါသည်။

ယူသင်းချို

ဝိဇ္ဇာဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ
သာသနာပြုအဖွဲ့(စင်္ကာပူ)

သာသနာပြုအဖွဲ့ (စင်္ကာပူ)

“ကိုယ်စီ တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ကြ”

အိုးမဖုတ်ခင်၊ အိုးလုပ်စဉ်ဝယ်၊
အိုးတွင်နှိပ်ခတ်၊ တံဆိပ်မှတ်ထား၊
မပြတ်မစဲ၊ အိုးပင်ကွဲလဲ
အမြဲတစေ၊ တည်ရှိနေသို့
ထွေထွေ သွေးသား ကလေးများ၌
ဘုရားတံဆိပ် ဘာသာစိတ်ကို
ခတ်နှိပ်နိုင်မှ သက်ဆုံးကျအောင်
ဗုဒ္ဓဝါဒီစွဲ၍ တည်မည်၊
ကိုယ်စီခတ်နှိပ်စေသတည်း။

“ သုံးဆယ့်နှစ်ကောဋ္ဌာသ (ပါဠိ-မြန်မာ) ”

၁။ ကေသာ- ဆံပင်

၂။ လောမာ- အမွှေး

၃။ နခါ- ခြေသည်း

၄။ ဒန္တာ- သွား

၅။ တစော- အရေ

၆။ မံသံ-အသား

၇။ နှာရု-အကြော

၈။ အဋ္ဌိ- အရိုး

၉။ အဋ္ဌိမိဉ္ဇ- ရိုးတွင်းခြင်ဆီ

၁၀။ ဝက္ကံ- အညှို့

၁၁။ ဟဒယ- နှလုံး

၁၂။ ယကနံ- အသည်း

- ၁၃။ ကိလောမကံ- အမြွေး
- ၁၄။ ပိဟကံ- အဖျဉ်း-သရက်ရွက်
- ၁၅။ ပပ္ဖါသံ- အဆုတ်
- ၁၆။ အန္တံ- အူမ
- ၁၇။ အန္တဂုဏံ- အူသိမ်
- ၁၈။ ဥဒရိကံ- အစာသစ်
- ၁၉။ ကရီသံ- ကျင်ကြီး
- ၂၀။ မတ္ထလူဂီ- ဦးနှောက်
- ၂၁။ ပိတ္တံ- သည်းခြေ
- ၂၂။ သေမ္ပံ- သလိပ်
- ၂၃။ ပုဗ္ဗော- ပြည်
- ၂၄။ လောဟိတံ- သွေး
- ၂၅။ သေဒေါ-ချွေး
- ၂၆။ မေဒေါ- အဆီခဲ

၂၇။ အဿု- မျက်ရည်

၂၈။ ဝဿာ- ဆီကြည်

၂၉။ ခေဋ္ဌော- တံတွေး

၃၀။ သိဃိကာ- နှပ်

၃၁။ လသိကာ- အစေး

၃၂။ မုတ္တံ- ကျင်ငယ်

ကလေးနှင့်ကမ္မဋ္ဌာန်း

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား တိုက်တွန်း ဟောကြား
ထားတော်မူခဲ့သော . . .

၁။ ငယ်ရွယ်စဉ်တရားအားထုတ်ပါ။

၂။ ကျန်းမာတုန်း တရားအားထုတ်ပါ။

၃။ အစာရေစာပေါကြွယ်တုန်း(မငတ်မပြတ်ခင်)
တရားအားထုတ်ပါ။

၄။ လူတွေညီညွတ်တုန်း(စစ်ဘေးမဖြစ်ခင်)
တရားအားထုတ်ပါ။

၅။ ကိုးကွယ်တဲ့ သံဃာတော်များ ညီညွတ်တုန်း
တရားအားထုတ်ပါ။

ဆိုပြီး တရားကျင့်ဖို့ရန်အတွက် သင့်လျော်သော
အသက်အရွယ် အချိန်အခါကောင်းတွေကို

မြတ်စွာဘုရားက တိုက်တွန်းဟောကြားခဲ့တာကို
ယောဂီတို့အနေနဲ့ ကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်ကြပါ
လိမ့်မယ်။

ငယ်ရွယ်စဉ် တရားအားထုတ်တယ်
ဆိုရာဝယ် သင့်တော်တဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့
သင့်တော်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုကွက်တွေကို မိမိတို့၏
ရင်သွေးငယ်များ၊ အနာဂတ် သာသနာရဲ့
မျိုးဆက်ကောင်းလေးများအတွက် လျော်ကန်
သင့်မြတ်စွာ ရွေးချယ်ညွှန်ကြား ပေးဖို့ရန်
အထူးပင် အရေးကြီးလှပါတယ်။ လောကီနယ်
ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လောကုတ္တရာနယ်ထဲ
မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဦးဆရာက အင်မတန်မှ
အရေးကြီးလှပါတယ်။

ဆရာကောင်းဆိုရာဝယ် ကျေးဇူးတော်ရှင်

လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက

နဖူးစွန်းနှင့်၊ ဒူးပွန်းခံကာ၊

ကိုးကွယ်ပါလည်း၊ ဆရာလွဲက၊

ငရဲအပါယ်၊ အမြစ်တွယ်၊

ဝဋ်နွယ်ရည်လျားရာ . . ဆိုပြီး

ဟောကြားတော်မူခဲ့တာလဲ ယောဂီ သူတော်
ကောင်းတို့ သိရှိကြမှာပါ။

“ ကုန်ရှုံးတော့တစ်ခေါက်၊ လင်ကုန်ရှုံးတော့
တစ်သက်လုံးမှောက်၊ ဆရာကုန်ရှုံးတော့
တစ်သံသရာလုံး မှောက် . . . ” ဟူသော စကား
အတိုင်း ဘာသာရေးမှာ ဆရာအရွေးမှားရင်
ယခုပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာနှစ်ဖြာလုံး ဒုက္ခ ရောက်တတ်
ပါတယ်။ ဆရာရွေးမှန်ရင် မိမိကောင်းကျိုး
အားလုံး ပြီးစီးတတ်ကြောင်းကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ

ဘုရားက အရှင်အာနန္ဒာကို မိန့်ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။

မိမိတို့ မဂ်ဖိုလ်ရဖို့အတွက် ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သော ဆရာကောင်းများ၏ အင်္ဂါ လက္ခဏာ များကို သတ္တတအင်္ဂုတ္တိရံ ပါဠိတော် တွင် ဘုရားရှင်က ဟောကြားထားပါတယ်။ ထိုအချက်တွေကို နှောင်း လူများ အလွယ်တကူ မှတ်မိစေရန် မန်လည် ဆရာတော်ဘုရားက မဃဒေဝ လင်္ကာသစ်တွင် ယခုလိုဖွဲ့ဆိုခဲ့ပါတယ်။

“ ရိုသေချစ်ထိုက်၊ ချီးမွမ်းထိုက်နှင့်၊
လွဲမှိုက်ဆုံးမ၊ မေးသမျှခံ၊ ဓမ္မနက်နဲ၊
ဟောနိုင်မြဲ၍၊ ကျိုးနည်းမတန်း၊
ခုနစ်ခန်းနှင့်၊ ပြည့်လျှမ်းညီညာ၊
ဤဆရာ၊ ဖွေရှာတပည့်ခံ။”

အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုရမည်ဆိုသော်. . .

၁။ ရှိသေထိုက်သော ဂုဏ်လေးပါးနှင့်
ပြည့်စုံခြင်း။

၂။ ချစ်ခင်ထိုက်သော ဂုဏ်လေးပါးနှင့်
ပြည့်စုံခြင်း။

၃။ ချီးမွမ်းထိုက်သော ဂုဏ်လေးပါးနှင့်
ပြည့်စုံခြင်း။

၄။ မိမိလွဲမှားမှု၊ မိမိမဲ့မှုကို ဆုံးမခြင်း။

၅။ မိမိမေးသမျှကို ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း။

၆။ နက်နဲသော ဓာတ်၊ ပရမတ်၊ သစ္စာတရား
များကိုဟောကြားနိုင်ခြင်း။

၇။ အကျိုးနည်းသော အလုပ်များကို တားမြစ်၍
အကျိုးရှိသော အလုပ်များကို ညွှန်ပြနိုင်ခြင်း တို့
ဖြစ်ပါတယ်။

အဲ့ဒီလို ဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေ ဆုံးမ
ထားသလိုပဲ မိမိတို့၏ သားရတနာ၊ သမီးရတနာ၊
သာသနာ့ အနာဂတ် မျိုးဆက်လေးတွေ
လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ်မရောက်ရင် အင်မတန်
ရင်လေးစရာတွေ ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်။

ထို့အတွက်ကြောင့် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်
အောက် ကလေးများကို ဒီလိုနင်လားငါလား
ကျင့်ရတဲ့ ကျားစီးဖားစီး ဝေဒနာလိုက်ကွက်
ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေကို မပြကြဖို့၊ ကျင့်ဖို့ရန် မတိုက်တွန်း
ကြဖို့ မိဘများ၊ ကလေးအုပ်ထိန်းသူ များကို
ဘုန်းဘုန်းက သတိပေး ပြောပြချင်ပါတယ်။
ဘုန်းဘုန်းက ဒီလိုပြောလိုက်လို့ ကလေးတွေကို
ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပေးအား မထုတ်နဲ့လို့ ဘုန်းဘုန်း
ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သူ့အရွယ်နဲ့သူ

သင့်လျော်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးတတ်ဖို့ ဘုန်းဘုန်း ပြောလိုတာ ဖြစ်တယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကလေးတွေက လုံ လောက်တဲ့ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး မရှိသေးတဲ့ အရွယ်မို့ သူတို့တွေကို လူကြီးတွေလို မျိုး သွားပြတော့ သူတို့လဲ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ ပြပေးရတဲ့သူတွေလဲ အလုပ်ရှုပ်တယ်။

အကယ်၍ အတင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်လဲ ရုပ်ဝေဒနာ တဒင်္ဂချုပ်ပြီးရင် ဘာမှဆက်သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှ မရှုတတ်တော့ ကလေး တွေက ငိုက်ပြီပေါ့။ အဲ့ဒီတော့ မောဟထဲဝင် သွားတာ။ ဒီလို မောဟထဲ ဝင်ကျင့်ရှိနေတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အလကားနေ မောဟထဲပဲ ဝင်နေ တော့တယ်။ စာကျက်လဲပဲ ဒီမောဟကြောင့်

ငိုက်နေတော့မှာပဲ။

ဒါကြောင့် ဘုန်းဘုန်းရဲ့ တရားစခန်းတိုင်း မှာ အသက် ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ် ကလေးတွေ မထည့်ပါနဲ့ဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်းက သြဝါဒပေးထားတယ်။ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက် ကနေ စပြီးတော့ တရားစခန်းဝင်နိုင်ပါတယ်။

လူကြီးတွေအတွက်တောင် မသိ၊ မလွယ်ကူတဲ့ ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်တဲ့ ကိစ္စမှာ ကလေးတွေ အတွက်ဆို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွယ်ကူနိုင်ပါ့မလဲ။ မောဟထဲကိုပဲ ရောက်သွားကြပါလိမ့်မယ်။ နောက်စာပေတွေ ဖတ်တဲ့ အခါကျရင်လည်း အိပ်ချင်နေကြမှာ။ အဲ့ဒီမောဟကြောင့် မိမိတို့၏ ရင်သွေးငယ်များ၊ အနာဂတ်သာသနာရဲ့ မျိုးဆက် ကောင်းလေးတွေ ဉာဏ်ထိုင်းသွား

တတ်တယ်။

မိမိတို့က ဒါကိုမသိကြဘူး။ မိမိတို့က ဥပမာ မျက်စိရှေ့မှာ ကလေးလေးတစ်ဦး တရားအားထုတ် တာတွေ့ရင် ဟယ် ဒီကလေးက တော်လိုက်တာ နော်၊ အရမ်းလိမ္မာတာပဲ၊ လိုက်နိုင်တယ် စသည်ဖြင့် အလွယ်တကူ ချီးမွမ်းတတ်ကြတယ်။ အမှန်မှာ တော့ ဒီကလေးက မောဟကြောင့် ဉာဏ်တုံးသွား တတ်တယ်။

ဒါကို ဘုန်းဘုန်းတို့ တော်တော်ကြုံခဲ့ရ ပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ကျောင်းက ဆရာလေး တစ်ပါးရဲ့ တူမလေးဆို ငါးနှစ်သမီး၊ ခြောက်နှစ်သမီး အရွယ် လောက်ကတည်းက သီလရှင်ဝတ်ပြီး တရားကျင့်တာ ဝေဒနာချုပ်သွားပြီးတော့ မောဟ ကြောင့် စဉိုက်တော့တာပဲ။ ဘယ်လိုသင်သင်

မရဘူး။ ရှုလို့ပြောလိုက်ရင် တစ်ချက်နှစ်ချက်ရှု
ပြီးရင် ပြန်ငိုက်တာပဲ။

ဘယ်အသက်အရွယ်အထိ ငိုက်သလဲ
ဆိုတော့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး အရွယ်လောက်
အထိကို ငိုက်တာပဲ။ ထိုင်လို့ ငိုက်တယ်ထင်လို့
မတ်တပ် ရပ်ခိုင်းထားလဲ ငိုက်တာပဲ။ ဘယ်လို
လုပ်လုပ် မရတော့ဘူး။ ဟိုးကလေး ဘဝတည်းက
ဒီမောဟ ဆိုတဲ့ အကျင့်စရိုက်ပါလာတာ ဘာမှ
လုပ်လို့မရဘူး။ ဘုန်းဘုန်းတို့တွေ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့
ရတယ်။

မိမိတို့၏ ရင်သွေးငယ်များကို အဲ့ဒီလိုမျိုး
မလုပ်ကြ ပါနဲ့ ယောဂီ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီးတို့။
တစ်ချို့က မိမိတို့၏ ကလေးလေးတွေ တရား
ထိုင်ရင် ဝမ်းသာနေကြတယ်။ မလုပ်ကြပါနဲ့။

မကောင်းဘူး ဉာဏ်ထိုင်းတတ်တယ်။ ကလေးတွေကို ပျော်စေချင်ရင် တကယ်ပဲ တရားဘက်ကို ရောက်စေ ချင်ရင် “တစပဉ္စက” ဆိုတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းနဲ့ပြရတယ်။ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းနဲ့ တရားပြရင် ကလေးတွေကို ဉာဏ်လည်း လျှင်ရစေမယ် ပျော်လည်းပျော်ရစေလိမ့်မယ်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်မှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကတောင် ရှင်သီဝလိ သူငယ်လေးကို ရှင်သာမဏေပြုရန် ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်သွားပြီး ဒီ “တစပဉ္စက” ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးပြီး ဆံချပေးခဲ့ပါတယ်။

ရှင်သီဝလိ သူငယ်လေးက. . .

ပထမဆံဝန်းအချတွင် သောတာပန်၊
ဒုတိယဆံဝန်းအချတွင် သကဒါဂါမ်၊

တတိယဆံဝန်းအချတွင် အနာဂါမ်၊
ဆံရိတ်အပြီးတွင် ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှာကတည်းက
ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ကိုရင်
လေးတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒါကို
လူတွေက နားမလည်ကြပေမယ့် ဘုန်းဘုန်းတို့က
ကောင်းကောင်း ကြီးကို နားလည်တယ်။
ငါးနှစ်အရွယ်ကစပြီး မိမိတို့၏ ရင်သွေး
ငယ်များ အတွက် ကျင့်လို့ရတဲ့ ကျင့်ဖို့သင့်တော်တဲ့
ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း တွေရှိပါတယ်။ သူတို့ ဉာဏ်ရည်
လေးတွေနဲ့ မိသလောက်၊ လိုက်နိုင်သလောက်
ပေါ့။ မိဘများရော၊ သီလရှင်တို့က အုပ်
ဆရာကြီးများပါ သိသင့်လို့ ဒီ “**တစပဉ္စက**”ဆိုတဲ့
ကောဌာသ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ခန္ဓာနဲ့ဟပ်ပြီး ဘုန်းဘုန်း

ဟောပြပေးပါမယ်။

“တစပဉ္စက”ဆိုတာ တစ- အရေးအားဖြင့် + ပဉ္စက- ငါးခု အပေါင်းပေါ့။ ရှေးသူတော် ကောင်းများ အသုံးပြုလေ့ရှိသော ရှေးခေတ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းများဝယ် သင်ပြလေ့ရှိသော “ကာယဂတာသတိ” ဟုလည်း ခေါ်အပ်သော ကေသာ (ဆံပင်)၊ လောမာ (အမွေး)၊ နခါ (ခြေသည်း)၊ ဒန္တာ(သွား)၊ တစော (အရေ) ငါးခုနဲ့ ပြရတဲ့ “ကောဌာသ” ကမ္မဋ္ဌာန်းပဲဖြစ်တယ်။

ဘုန်းဘုန်းတို့က ဘယ်လိုပြုလဲဆိုတော့ ကေသာ၊ လောမာ၊ နခါ၊ ဒန္တာ၊ တစော ဒီငါးခုကို ဘောမှာ ရေးထားတယ်။ ဘုန်းဘုန်းရဲ့တပည့် ဦးဇင်းတွေကို ဘုန်းဘုန်း သေချာမှာထားရတယ်။ မင်းတို့ ကလေးတွေကို အဲ့ဒီဘောမှာ ရေးထားတဲ့

ကေသာ၊ လောမာ၊ နခါ၊ ဒန္တာ၊ တစော ဆိုတဲ့ ပါဠိစကားလုံးတွေကို မြန်မာဘာသာ လုံးဝ ပြန်မပေးကြနဲ့။ ကလေးတွေကို ဒီအတိုင်း အလွတ်ရအောင် ကျက်ခိုင်းကြပါ။

ကလေးတွေက နှစ်ရက်လောက်ဆို ဒီပါဠိစကားလုံး ငါးခုကို တော်တော်ကို မွတ်နေကြပြီ။ ပြီးရင် ကလေး လေးတွေ၊ ကိုရင်လေးတွေ၊ သီလရှင် လေးတွေ တစ်ပါးချင်းစီ ဆိုခိုင်းရတယ်။ ပြီးရင် အုပ်စုလိုက်ဆိုခိုင်းရတယ်။ နှုတ်တိုက်ရအောင်လို့ပေါ့။

ရပြီဆိုရင် ကဲ . . . ဘုန်းဘုန်းမေးမယ် “ကေသာ” ဆိုတာ သိသလား ကလေးတို့။ မသိပါဘူးဆိုတော့ ကဲ . . . ကဲ ကလေးတို့ ဘုန်းဘုန်းပြောသလို လိုက်လုပ်ကြ ဆိုပြီးတော့

ကလေးတို့ ခေါင်းက ဆံပင်ကို ဆွဲနှုတ်ကြည့်စမ်း
ဘာလဲသိရအောင်။ ကလေးတွေက ဘုန်းဘုန်း
ပြောသလို ဆွဲလဲဆွဲနှုတ်ရော သူတို့နာလို့ “
နာတယ် ဘုန်းဘုန်း” ဆိုတော့ အေး...
အဲ့ဒါကေသာဆိုတဲ့ ဆံပင်ပဲ။

ဘုန်းဘုန်း နာတယ်ဆိုတော့မှ အေး...
အဲ့ဒါဘာလဲမေးကြည့်တော့ ဆံပင်ပါဘုရားတဲ့။
ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုပြီး ထပ်မေးတော့ ဟုတ်ပါတယ်
ဘုရားတဲ့ ဘာလဲ ဟုတ်တယ်ဆိုတာ ဆံပင်ပါ
ဘုရား။ ဟိုသီလရှင်ရော အဲ့ဒါ ဆံပင်ဟုတ်ရဲ့
လား... သူတို့ အမှတ်ပြုအောင် ဘုန်းဘုန်းက
ပတ်ပြီး လိုက်မေး ပေးရတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ဆံပင်လို့ ပြောလိုက်ရင် ဆံပင်ဆိုတဲ့
စကားလုံးကိုပဲ သိမယ်။ ကိုယ့်ခေါင်းက ကိုယ့်

ဆံပင်ကို ကိုယ်မေ့နေ တတ်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပါ
တစ်ခါတည်းကပ်ယူ သွားတာ။

ပြီးတော့ “လောမာ” ဆိုတာ သိသလား
ကလေးတို့။ မသိပါဘူးဘုရားဆိုတော့ အေး. . .
မသိရင် လက်ဆန့်ကြ။ သူတို့က ကလေးလေးတွေ
ဆိုတော့ အကျီတွေချွတ်ကြလို့။ ချွတ်ခိုင်းပြီးတော့
ကဲ. . . ကလေးတို့ ကိုယ့်လက်ကိုကိုယ် နှုတ်စမ်း
ဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်း နာတယ်တဲ့။ ဘာတဲ့လဲ အဲ့ဒီ
နာတာကဆိုတော့ အမွှေးတွေပါဘုရားတဲ့။
မွှေးညှင်း လေးတွေကိုး။ အဲ့ဒါနဲ့ မှတ်မိအောင်
တစ်ခါပြန်ပြီး ထပ်မေးပေးရတယ်။ “ကေသာ”က
ဘာတဲ့လဲ ဆိုတော့ ခေါင်းကိုင်းပြီး ဆံပင်တဲ့။
“လောမာ”က ဘာတဲ့လဲဆိုတော့ လက်ဆန့်ပြီး
အမွှေးလေးတွေ ပြတယ်။ သူတို့ ခန္ဓာနဲ့စပ်ပြီး

“ကေသာ”ဆိုတဲ့ ဆံပင်နဲ့ “လောမာ”ဆိုတဲ့ အမွှေးနှစ်ခု ရသွားကြပြီ။

ဘုန်းဘုန်းက “နခါ” သိလားလို့ နောက် တစ်ခုဆက်မေးလိုက်ပြန်တော့ မသိပါဘူး ဘုရားတဲ့။ ကဲ... ကဲ ဒါဆိုရင် ကလေးတို့ ဆောင့်ဆောင့် ထိုက်ကြပါဦးဆိုပြီး ကလေးတွေကို ထိုင်ခိုင်းပြီး ဘုန်းဘုန်းပါ လိုက်ထိုင်ပြရတယ်။ ပြီးတော့ လက်ချောင်းလေးနဲ့ ခြေချောင်းလေး တွေကိုဖြန့်ပြီး ဒါက ဘာလေးတွေလဲ သိသလား ကလေးတို့ ဆိုတော့ လက်သည်း တွေပါ ဘုရားတဲ့။

ကလေးတို့မှာ ရှိသလားလို့ မေးလိုက်တော့ ရှိပါတယ် ဘုရားတဲ့။ ဘာလေးတွေလဲ... လက်သည်းတွေဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်းက သူတို့

သိအောင် စိတ်ဝင်စားအောင် အမှုအရာပါ တစ်ခု
တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုးနဲ့ လုပ်ခိုင်းရတာ။
ခြေထောက် ကရောဆိုတော့ . . . ခြေသည်းပါ
ဘုရားတဲ့။ ဘယ်နှစ်ခုရှိသလဲလို့ ဘုန်းဘုန်းက
မေးတော့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာက ဆယ်ခု၊
လက်နှစ်ဖက် မှာက ဆယ်ခုပါဘုရားတဲ့။

ဘုန်းဘုန်းက ဟိုသီလရှင်ဆရာကြီးရေ
ကလေးတွေပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ဝင်ရေ
ကြည့်ပါဦး။ လက်ကတစ်ဖက်မှာက ဘယ်နှစ်
ချောင်းလဲ . . . ငါးချောင်းပါဘုရားတဲ့။ အဲ့ဒီတော့
လက်သည်းက တစ်ဖက် ဘယ်နှစ်ချောင်းလဲ
ဆိုတော့ ငါးချောင်းနဲ့ အဲ့ဒီလိုပတ်ပြီး အထပ်ထပ်
အခါခါ မေးပေး လျှောက်ပြောပေးနေတာ
သူတို့တစ်ခါတည်းနဲ့ စွဲသွားအောင်လို့

အမှတ်မြဲသွားအောင်လို့။ ဟိုကိုရင် လေးတွေ သီလရှင်ကြီးပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား ရေကြည့်စမ်း ပါဦးနဲ့ ကလေးတွေ ဆိုတော့ လေ သူတို့ စွဲသွားအောင်လို့ ဘုန်းဘုန်းက လျှောက်လုပ်ပေး နေရတာ။

ပြီးရင်တစ်ခါ “ကေသာ” က ဘာလဲဆိုတော့ ဆံပင်ကိုင်ပြကြပြန်တယ်။ “လောမာ” က ဆိုတော့ လက်ဆန့်ပြီး အမွှေးလေးတွေပြကြတယ်။ “နခါ” ဆိုတော့ ငုတ်တုတ်လေးတွေထိုင်ပြီး ခြေသည်း၊ လက်သည်းလေးတွေ ပြကြတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက တစ်လုံးမှ ဝင်ထောက်မပေးပါဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ဖြေကြတာ။

ကဲ . . . ဒါဆိုရင် “ဒန္တာ” ဆိုတာ ဘာလဲ သိသလားလို့ ဘုန်းဘုန်းက ကလေးတွေကို

မေးတော့ မသိပါဘူးဘုရားတဲ့။ ကဲ. . . မသိရင် ကလေးတွေ ပါးစပ်ဟ။ ပြီးရင် ပါးစပ်ထဲကို လက်နဲ့ထောက်စမ်း ကြည့်ဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်း ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ပါးစပ် ကိုယ်ဟပြီး ထောက်ပြ တယ်။ အဲ့ဒါဘာလဲဆိုတော့ သွားတဲ့။ ဟိုကိုရင် ဟုတ်ရဲ့လား။ ဟိုသီလရောင် ဟုတ်ရဲ့လားနဲ့ ဘုန်းဘုန်းက တစ်ပါးချင်းစီ လိုက်မေး ပြီးတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ အစကနေတစ်ခါ “ကေသာ” ဆိုတာ “လောမာ” ဆိုတာနဲ့ လေးခုကို တစ်ခုချင်းစီ မေးရင် ဘုန်းဘုန်းသင်ထားတဲ့ အမူအရာလေး တွေလုပ်ပြပြီး ပြန်ဖြေကြတယ်။

နောက်တစ်ခါ “တစော”ဆိုတာ သီလား ဆိုတော့ မသိပါဘူး ဘုရားတဲ့။ အေး. . . မသိရင် ဆွဲဆွဲဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်းက ပါးဆွဲပြပြီး ဆွဲခိုင်းတော့

ဘုန်းဘုန်း နာတယ်ဘုရားဆိုပြီး သူတို့အော်ကြ
တယ်။ အရေခွံကို ပြချင်တော့ ဘုန်းဘုန်းက
ကလေးတွေကို ဆွဲခိုင်းရတာပေါ့။ကဲ. . . ဘာလဲ
ဆိုတော့ အရေခွံပေါ့ ဘုန်းဘုန်းရဲ့တဲ့။
ဟိုကိုရင်ကော ဟုတ်ရဲ့လား ဟုတ်ပါတယ်
ဘုရားနဲ့ ဘုန်းဘုန်းက လိုက်မေးရတာ။

ပြီးတော့ ပါးကိုဆွဲပြပြီး ဒါကရောဆိုတော့
သူတို့တွေက ပါးရေတဲ့။အေးအေး. . . ပါးရေ
ပေါ့။ သူတို့သိတဲ့အတိုင်း မှတ်ခိုင်းရတာပေါ့။
အရေခွံလို့ မပြောတော့ပါဘူး။ ပါးဆွဲတော့
ပါးရေပေါ့။ ခြေသလုံး ဆွဲတော့ ခြေသလုံးအရေ
ပေါ့။ အဲ့ဒီအရေက အရေခွံ အထူးအပါးပေါ့။
ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အရေခွံအထူ အပါးတော့
သွားမသင်နဲ့မရဘူး။ ကလေးလေးတွေ ဆိုတော့

သူတို့သိတာပြောရတာ။ သညာတွေ ရောကုန်မှာ
စိုးလို့ သူတို့သိတဲ့ အတိုင်းလေး လိုက်ပြော
ပေးရတာ။

“ကေသာ”ဆိုရင် ဆံပင်ပြပြ။

“လောမာ”ဆိုတာ လက်သိမှ မွေးညှင်း
သိတာ။

“နခါ”ဆိုရင်လည်း ခြေသည်း၊လက်သည်း
ပြပြ။

“ဒန္တာ”ဆိုရင်လည်း ပါးစပ်စိပြပြ။

“တစော”ဆိုရင်လည်း လက်တွေဆွဲပြ
ကြပြီ။

အေးဒါဆို မင်းတို့ ဒီငါးခုကို ဒီနေ့ကစပြီး
ကျက်ကြ။ မရ ရအောင်ကျက်ကြ။ မရရင် ရိုက်မယ်
ဆိုပြီးတော့ လုပ်ရတယ်။ သူတို့တွေကလဲ

ကျက်ကြတာပဲ။ သွားကြည့်ရင်လေ တစ်ယောက်
က ခေါင်းကိုင်း၊ တစ်ယောက်လက်ဆန့်၊ ထိုင်တဲ့သူ
ထိုင်နဲ့ တခြားဦးရင်းတွေ ဆရာလေးတွေက
ဘာဖြစ်မှန်းမသိတော့ ဆရာတော်. . . ဆရာတော်
ကိုရင်လေးတွေ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ လာမေး
ကြရင်၊ အေး ငါ သူတို့ကို ၃၂ ကောဋ္ဌာသ
ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုကွက် ပေးထားတာ ဆိုတော့ ရယ်ကြ
တာပေါ့။ ကလေးတွေလေ မရရင် ရိုက်မယ်
ဆိုတော့ ကျက်ကြတာပေါ့။

တစ်ပတ်လောက်ကြာလို့ သူတို့ရပြီဆိုရင်
ကဲ. . . ဆိုပြစမ်းဆိုပြီး တန်းစီဆိုခိုင်းတော့ မှန်နေ
တာပဲ။ ကလေးတွေက လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ဆိုပြ
ကြတာပေါ့။ အဲ့ဒီလို အမှားအယွင်းမရှိဘဲ ဆိုနိုင်ပြီ
ဆိုမှ ကဲ. . . ရပြီဆိုရင် တို့တရားထိုင်ကြည့်မယ်

ဆိုပြီး ထိုင်ခိုင်းရတယ်။ သူတို့ကို တရားထိုင်သလို ထိုင်ခိုင်းထားပြီး ဘုန်းဘုန်းကမေးရတယ်။

ကဲ... “ကေသာ”ဆိုတာ ဘာလဲဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်းက ပြောတော့ ကလေးတွေက တရားထိုင်ရင်းနဲ့ လက်ကလေးတွေ ထွက်ထွက် လာကြတယ်။ အဲ့ဒီလိုလက်ကလေးတွေ ထွက်လာကြတယ်ဆိုရင် ဟာ... မထွက်နဲ့ မထွက်နဲ့ စိတ်နဲ့ကြည့် ဆိုပြီး ကလေးတွေရဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီအဆင့် မှာထိန်းပေးရတယ်။ အရင်က သင်ထားတဲ့အတိုင်း လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ တင်စား ပြုဆိုရင် မထွက်နဲ့ မင်းလက်ကို မင်းပြန်သိမ်း ဆိုပြီး အဲ့ဒါလေးကို ပြန်သင်ရတာတင်ကို တော်တော် ကြာပါတယ်။ အကျင့်လုပ်ပေးထားတာကိုး။ မေးလိုက်တာနဲ့ လက်တွေ၊ ခြေတွေ

လှုပ်လာပြီဆိုရင် မလှုပ်နဲ့ မလှုပ်နဲ့ဆိုပြီး ကုဏ္ဍိကကို
ငြိမ်အောင်လုပ်ပေး ပြီး စိတ်နဲ့ကြည့်တဲ့နည်းကို
မနည်းပြန်သင်ရတယ်။ ကလေးတွေက ငယ်သေး
တော့ တစ်ခါတည်းစိတ်နဲ့ ကြည့်တဲ့နည်းတန်း
သင်ရင် ခန္ဓာမှာ သဘောမပါမှာ စိုးလို့ အခုလို
တစ်ဆင့်ချင်းစီ သင်ရတာနော်။

နောက်ကျတော့ စိတ်နဲ့ကြည့်တတ် သွား
ရော ကိုယ်တွေလက်တွေ မပါတော့ဘူး။ အဲ့ဒီလို
ဖြစ်တဲ့ အထိကို ဟိုကလေး၊ ဟိုကိုရင်၊ ဟိုသီလရှင်
စသည်ဖြင့် တစ်ပါးချင်းစီ နာမည်တပ်ခေါ်ပြီး
ဘုန်းဘုန်းက မေးပေးရတာပေါ့။ ခြေဟန်၊ လက်ဟန်
တွေ မပါတော့ဘဲ စိတ်နဲ့ဖြေနိုင်တဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့
အနေ အထားအထိ ရပြီဆိုရင် ကဲ. . . မင်းတို့ရပြီ
မနက်ဖြန်ကျ ဘုန်းဘုန်းက သေချာထပ်စစ်မယ်

ဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ပိုက်ဆံပုံးတစ်ပုံး ထားထားတယ်။ ကလေးတွေ ဆိုတော့ ပိုက်ဆံ မက်ကြတာပေါ့။ သူတို့မက်အောင် ပိုက်ဆံပုံးကို ခေါက်ပြုပြီး ဟောဒီမှာ ပိုက်ဆံတွေ တွေ့လား ဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်းသင်ပေးထားတဲ့ အဲဒီငါးခု အပြင် ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ကျန်တဲ့နေရာပြောနိုင်ရင် ပြောနိုင်တဲ့ သူကို တစ်မတ်ပေးမယ် ဆိုပြီးတော့ ပိုက်ဆံနဲ့ မက်လုံးပေးရတာပေါ့။ ဗုဒ္ဓ(၂)ပြည်

အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘုန်းဘုန်းတောင် အသက် သုံးဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးတာဆိုတော့ ငါးမူး၊တစ်မတ် ကလည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ခေတ်ပေါ့။ ကလေးတို့ တစ်ခုသိရင် ဘုန်းဘုန်းကို တိုးတိုးလေး လာပြော မှန်ရင် တစ်မတ်သေးမယ်။ တစ်ခြား သူတွေမကြားစေနဲ့။ မင်းသိတာ တစ်ခြား သူတွေ

မကြားအောင် ဘုန်းဘုန်းကို တိုးတိုးလေး လာ
ပြောလို့ ကလေးတွေကို မှာထားရတာပေါ့။

ကလေးတို့ရဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ အစိတ်အပိုင်း
သုံးဆယ့်နှစ်ခုရှိတယ်။ မင်းတို့အခု ငါးခုသိပြီးပြီ။
ကျန်တာတွေအပါအဝင် သုံးဆယ့်နှစ်ခု ပြည့်
အောင် ပြောနိုင်တဲ့သူ လာပြောဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်းက
ကလေးတွေကို တရားထိုင်ခိုင်းတယ်။ မင်းတို့
သိအောင် စိတ်နဲ့ရှာကြ၊ သိတဲ့သူ လက်ညှိုးထောင်
ဘုန်းဘုန်းကို လာပြောလို့လဲ ပြောလိုက်ရော
ကလေးတွေက တရားထိုင်ရင်း ရှာကြတာ
ဆိုတာလေ သူတို့တွေတစ်ခါတည်း ချွေးတွေပြန်
ရော။ သိတဲ့သူကလည်း လက်ညှိုး ထောင်တယ်။
ကျန်တဲ့ သူတွေကလည်း မက်အောင်လို့။
ဟော... သီလရှင်ကလေးမလေးတစ်ပါးတော့

သိသွားပြီ လာ လာ ကလေးမ ဘုန်းဘုန်းအနား
 ကပ်ပြီးပြော တစ်ခြားသူတွေ ကြားသွားမယ်ဆိုပြီး
 ဘုန်းဘုန်းက လှမ်းအော်ရသေးတယ်။ သမီး
 ပြောတာကြားသွားရင် ကျန်တဲ့သူတွေ လိုက်ပြော
 ကြလိမ့်မယ်။ ကဲ. . . တိုးတိုးလေး လာကပ်ပြော
 ဆိုတော့ သီလရှင် ကလေးမလေးက ဘုန်းဘုန်း
 ချီးတွေ၊ ချီးတွေ တဲ့။ အဲ. . . ကလေးကိုး. . .
 သူသိသလိုပဲ ပြောမှာပေါ့။ မှန်သွားပြန်ပြီ ရော
 တစ်မတ်ယူပါလို့လဲ ဘုန်းဘုန်းက အော်လိုက်
 ရော ကျန်တဲ့ကိုရင်နဲ့ သီလရှင်တွေလည်း
 လိုချင်ကြတော့ အသည်းအသန်ရှာကြတာပေါ့။
 သည်းကြီးမည်းကြီးနဲ့ကို ဘုန်းဘုန်းကလဲ
 တမင် ကြားအောင် အော် အော်ပေးနေတယ်။
 ဟော. . . ဟိုကိုရင်လေးတစ်ပါးတော့ လက်ညှိုး

ထောင်တယ်။ တွေ့သွားပြန်ပြီ တော်လိုက်တာ။
 လာ ကိုရင်လာ ဘုန်းဘုန်းနားလာကပ်ပြော။
 တစ်ခြားသူတွေ သူတို့ ကြားသွားလို့ လိုက်ပြော
 ဦးမယ်ဆိုတော့ သူက တိုးတိုးလေး အနားလာ
 ကပ်ပြောတယ်။ ဘုန်းဘုန်း နှပ်တွေ ခွဲတွေ
 ချွေးတွေတဲ့။ အေးမှန်တယ် ရော့တစ်မတ် ယူယူနဲ့
 အဲ့လိုမျိုး သင်ပေးရတာပဲ။ တစ်ချို့ ကလေး
 တွေကလည်း မတွေ့လို့ လိုက်ရှာနေရတာ ချွေးကို
 ပြန်နေကြတာပဲ။ ဘုန်းဘုန်းက မပြောနဲ့နော်. . .
 ကိုယ်သိတာနဲ့ ကိုယ်နေဆိုတော့ မှန်ပဲ၊ ဘုရားနဲ့
 ကိုရင် လေးတွေ သီလရှင် လေးတွေ လည်း
 ခပ်ကြွားကြွားနဲ့ပေါ့။ အဲ့ဒီလိုနဲ့ ရှာလိုက်
 သိသွားလိုက် လာပြောလိုက်ကြနဲ့ နောက်ကျ
 တော့ ဘာဖြစ်လာလဲ ဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ၃၂

ကောဋ္ဌာကိုလေ သူတို့ အသိနဲ့သူတို့ သိလာခဲ့
ကြတယ်။

နောက်လည်းကျရော ကျောင်းရှေ့မှာ
ကျီးကန်း လာပြီး အ. . . အ အော်နေတယ်ဆိုရင်
ဘုန်းဘုန်းက ဘာလဲ လာကြည့်ကြဦးဆိုရင်
သူတို့က အဲ့ဒါ ကျီး မဟုတ်ဘူးဘုန်းဘုန်း။
ဒီကောင်က အ. . . အလို့ အော်တဲ့အကောင်။
သူ့မှာ အမွှေးတွေရော ချီးတွေရော နှပ်တွေရော
အကုန် ရှိတယ်တဲ့။ သူတို့ ဘာသာသူတို့
အဲ့ဒီလိုသိလာကြတော့ ကျီးကန်းဆိုတာကြီး
ပျောက်သွားတာပေါ့။

ဘုန်းဘုန်းက စမ်းချင်လို့ ဟမ်. . .
ဘယ်မှာလဲ ဆံပင်၊ဘယ်မှာလဲ အရေခွံဆိုတော့
သူ့အမွှေးတွေက ဆံပင်ပေါ့။သူ့အမွှေး

ပေါက်နေတာက အရေခွံမှာ ပေါ့ ဘုန်းဘုန်းရဲ့တဲ့။
 ပြီးတော့ ကလေးတွေက ကျီးကန်း ဆိုတာ
 မရှိဘူး။ အ. . . အလို့ အော်လို့သာ ကျီးကန်း
 ဖြစ်နေတာ။ တကယ်တော့ သူလဲ ၃၂ ကော ဌာသပဲ
 ဆိုပြီး သူတို့ဘာသာ သူတို့ပြောလာကြတာ။
 ကျီးကန်း သညာပျောက်သွားတယ်။ အဲ့ဒီလိုပဲ
 သင်ခဲ့ရတယ်။ ဆရာကြီးတို့တတွေလဲ သီလရှင်
 လေးတွေကို ဒီလိုပဲ သင်ကြရမှာနော်။ ဆံချ
 ကတည်းက ဒီ ၃၂ ကောဌာသ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
 နှုတ်တိုက်ကျက်ထားပြီးသား၊ သင်ထား ပြီးသား၊
 သိထားပြီးသားဆို ရင်လည်း ခန္ဓာနဲ့တွဲပြီး
 စိတ်နဲ့ကြည့်တတ်အောင် ပြန်သင်ပေးကြပေါ့။
 စိတ်နဲ့ ပြန်ကြည့်ခိုင်းကြပေါ့။ ကိုယ်ကိုယ်မှာ
 ဘာရှိတယ် ဆိုတာ သိအောင် ပြန်ကြည့်ခိုင်းရမှာ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းပြတာ ဆိုတာ ခန္ဓာနဲ့ကပ်ပြရတာ ဆရာကြီးတို့။

ဆရာကြီးတို့က ဟိုမှာစာနဲ့နှုတ်တိုက်တွေကို ပြထားလို့ သီလရှင်လေးတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကြီးကို မေ့နေကြတာပေါ့။ တရားက ကိုယ့်ကိုယ်မှာ ကိုယ်တိုင် ရှာရမှာ။ ဒီအချက်ကို သင်ပြပေးရတဲ့ တိုက်အုပ် ဆရာတွေ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက မေ့နေကြတယ်။

ကလေးတွေကို “တစပဉ္စက” ဒီငါးခုပဲပြပြီး ကျန်တာတွေကို သူတို့ဘာသာသူတို့ မြင်လာ နိုင်တာဟာ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေပေါ့။ ချွေး သိတဲ့ သူသိနဲ့ မှန်တော့လဲ မှန်တဲ့သူကို ပိုက်ဆံ ပေးရတာပေါ့။ ပြီးရင် ဘယ်သူက ဘယ်လောက် တော့ ရပြီနဲ့ကျန်တဲ့လူတွေ ကြားအောင် ဒီကိုရင်

တော်တယ် တော်တော်သိတယ်၊ စသည်ဖြင့်
ကလေးတွေမက်လာအောင် ပြောပေးရတယ်။
သင်လဲ သင်ပေး ပျော်အောင်လဲထား ပေးရတယ်။

အဲ့ဒါတွေကို ကလေးတွေ တက်သွားတဲ့
အခါ ကျတော့ သူတို့ကို ကြက်တောင် ဘုန်းဘုန်း
ဝယ်ပေး ထားတယ်။ ကိုရင်နှစ်ပါးတစ်ဖက်၊
သီလရှင်နှစ်ပါး တစ်ဖက်စီအဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ပေး
ထားပြီး သူတို့ကို ကြက်တောင်ရိုက်ခိုင်းတယ်။
ရှုံးတဲ့အဖွဲ့ တရားနှစ်နာရီ ထိုင်ရပြီး နိုင်တဲ့အဖွဲ့က
တရား တစ်နာရီထိုင်စနစ်နဲ့ တစ်ဖွဲ့တစ်ခါပဲ
ရိုက်ခွင့်ပေးထားတယ်။ တပည့်ရဟန်း တစ်ပါးက
အဲ့ဒီမှာ ခိုင်လုပ်ရတာ။ ရှုံးရင်ထွက် နောက်တစ်ဖွဲ့
ဝင်နဲ့ နိုင်တဲ့အဖွဲ့ရော ရှုံးတဲ့အဖွဲ့ရော မှတ်ထား
ရတာ။ ရှုံးတဲ့အဖွဲ့လာ မနက်ဖြန်ကျရင် တရား

နှစ်နာရီထိုင်ရမယ်။ နိုင်တဲ့အဖွဲ့က တစ်နာရီပဲ
တရားထိုင်ရမယ်ဆိုတော့ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့
နိုင်အောင် ရိုက်ကြတာပေါ့။ ကလေးတွေလဲ
ပျော်အောင် ကျန်းမာရေးလဲ ကောင်းအောင်
အဲလိုလုပ်ပေးရတာပေါ့။

ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေဆိုတာ ကလေးတွေကို
တရားပြတဲ့အခါမှာ မိမိတို့ကလေးတွေ တရားမှာ
စိတ်ဝင်စားအောင် တရားဘောင်ထဲမှာ နေပျော်
အောင် ကလေးသဘာဝနဲ့အညီ ပြတတ်ဖို့လည်း
အဓိကလိုအပ်တယ်လို့ ဘုန်းဘုန်းက တိုက်တွန်း
သတိပေးစကား ဆုံးမဩဝါဒ ပေးခဲ့ပါတယ်။

(ကလေးနှင့်ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားတော် ပြီးပါပြီ)

“သားကောင်းတစ်ယောက် ထွန်းပေါ်ပေါက်က သူ့နောက်
ဆွယ်ကျုံး တစ်နယ်လုံးလည်း ကံဘုန်းဆင့်လောက် အမြင့်
ရောက်၏ သို့လောက်နောက်ဖွား ကျေးဇူးများမည့် ထိုသား
ကိုသာ ဖွားမြင်လာဟု ကောင်းစွာကြိုဆီး မြှောက်ပင့်ချီး
လော့ သေပြီးတစ်ဖန် မွေးဖွားရန်ကား ဤသံသရာ ဓမ္မတာ
မို့ လူ့သာမည မွေးရုံမျှဖြင့် အားရချီးကျူး မမြှောက်သင့်
သည် သူနှင့် ငါနှင့် တူရုံကိုး...”

သာဓု သာဓု သာဓု ...

ကျေးဇူးတော်ရှင် ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ ဆရာတော်
ဘုရားကြီး ဦးသီရိဓမ္မ အား ဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက် ...

သာသနာပြုအဖွဲ့ (ဓမ္မိဓဉ္ဇ)

ယုသင်းချို
ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ
သာသနာပြုအဖွဲ့ (ဓမ္မိဓဉ္ဇ)

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ ...

ခပ်သိမ်းသော အလှူတို့တွင် တရားအလှူသည်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

အာသနာပြုအဖွဲ့ (ခရီးသွား)

